

1

Munții Pădurea Neagră, sud-vestul Germaniei, decembrie 1943

Părea un loc potrivit în care să-și dea ultima suflare. Un loc în care cunoscuse cândva fiecare câmp, fiecare copac, fiecare vale, unde stâncile aveau nume, iar locurile de întâlnire erau descrise într-un limbaj clandestin, pe care adulții nu-l puteau înțelege în veci. Un loc unde pâraiele năvalnice de munte scânteiau ca oțelul șlefuit în bătaia soarelui de vară. Aici se simțise în siguranță cândva. Acum până și locul ăsta i se părea otrăvit, distrus, toată frumusețea, toată inocența fuseseră sugrumate.

Zăpada care se așternuse ca o plapumă groasă pe pământ se întindea neînduplecată, cât vedeai de jur-împrejur. Închise ochii, oprindu-se pentru câteva clipe. Auzea vuietul lugubru al vântului, un foșnet printre crengile copacilor încărcăți de zăpadă, suierul propriei respirații și ritmul bătăilor inimii. Cerul întunecat se întindea amenințător deasupra ei. Merse înainte, auzind din nou cum îi trosnea zăpada sub tălpi. Care era cel mai bun loc în care s-o facă? Oare cine o s-o găsească? Gândul c-ar putea s-o găsească niște copii ieșiți

să se joace prin zăpadă i se păru de neîndurat. Poate c-ar fi mai bine să se întoarcă, să renunțe, să mai amâne măcar o zi. Simți o lacrimă în colțul pleoapei, prelingându-i-se pe chipul amortit. Continuă să înainteze.

Ninsoarea începu să se îndesească, iar ea își trase fularul peste față. Poate o s-o doboare intemperiiile. Ar fi cel mai potrivit sfârșit – o întoarcere la natura pe care o iubise neșpus. De ce se mai obosea să meargă? Ce avea de câștigat din a umbla așa, fără țintă, prin zăpadă? De bună seamă venise momentul să termine cu toate, să pună capăt chinului. Băgă mâna în buzunar și simți, prin materialul mănușii, patul neted de metal al revolverului vechi, rămas de la tatăl ei.

Nu, nu încă. O ținu tot înainte. N-avea să mai revadă niciodată cabana. Nimic și pe nimeni, de fapt. N-avea să afle ce deznodământ va avea războiul, n-avea să-i vadă pe național-socialiști răsturnați de la putere, nici pe nebunul ăla judecat pentru crimele comise. Se gândi la Hans, la chipul său frumos, la sinceritatea din ochii lui și la curajul de neînchipuit din inima lui. Nu apucase nici măcar să-l mai strângă o dată în brațe, să-i spună cum datorită lui credea că dragostea poate încă să existe în lumea asta grotescă. Îi tăiaseră capul și i-l aruncaseră în sicriu, lângă restul corpului, lăsându-l apoi lângă sora lui și lângă cel mai bun prieten.

Ningea în continuare, dar ea mergea înainte, lăsând pădurea în stânga, în timp ce se apropia de vârful dealului. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, dar ceva aflat puțin mai în față îi atrase atenția, o moviliță în zăpadă, la nici două sute de metri mai încolo. Un corp omenesc, boțit ca un morman de zdrențe pe albul imaculat. Nu se vedeau urme de pași care să ducă într-acolo. Omul nu se mișca, dar parașuta încă atârnată

În jurul lui se înfoia în bătaia vântului, tulburând zăpada ca un animal însetat care se adapă. Întoarse instinctiv capul, deși nu văzuse țipenie de câteva zile bune. Înaintă precaut, percepând orice umbră, orice adiere de vânt ca pe o amenințare, acum că paranoia îi devenise o a doua natură. Dar nu se vedea nimic, nu era nimeni prin preajmă.

Zăpada se așternea peste omul nemișcat, înghițit aproape cu totul de întinderea albă. Avea ochii închiși. Ea îi scutură zăpada de pe față și îi luă pulsul. Îi simți bătaile inimii. Aburul respirației, alb ca gheața, îi țâșnea printre buze, dar nu deschise ochii. Femeia se trase înapoi, privind disperată în jur, după cineva care să-i vină în ajutor. Era complet singură. Casa cea mai apropiată era chiar a ei – cabana pe care o moștenitse de la tatăl său –, dar se afla la mai bine de trei kilometri depărtare. Satul cel mai apropiat era la vreo opt kilometri distanță – imposibil de străbătut pe-o vreme ca asta, chiar dacă omul ar fi fost conștient. Îi scutură zăpada de pe piept și descoperi o uniformă a Luftwaffe,¹ cu însemnele de căpitant. Evident că era unul de-al lor – unul dintre monștrii care distruseseră țara asta și care îi răpiseră pe toți cei pe care îi iubise vreodată. Cine va ști dacă îl lasă să moară aici? Ar trebui să-l abandoneze pur și simplu. În curând vor fi morți amândoi și nimeni nu va afla nimic niciodată. N-ar fi decât încă două cadavre în zăpadă, care să se alăture mormanului. Merse câțiva pași pieptiș prin zăpadă. Se opri și, până să-și dea seama că luase deja o hotărâre, era din nou aplecată deasupra lui.

Îl bătu cu palma pe obraz, strigând la el. Îi ridică pleoapele, dar nu obținu nicio reacție, doar un geamăt înfundat.

¹ Numele sub care era cunoscută aviația militară germană în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n. tr.)

Căpitanul din Luftwaffe stătea rezemat de ranița pe care o avea în spinare, cu capul lăsat pe spate, cu brațele întinse în lături. Era un bărbat înalt, să fi avut 1,80 metri, sau mai bine, și probabil avea de două ori greutatea ei. Simți o gheară în piept la gândul că-i era imposibil să-l transporte până la cabană. N-avea cum. Chiar și așa, încercă să-l ridice și reuși să facă doar câțiva pași înainte s-o lase picioarele și să alunece, lăsându-l să cadă în zăpadă. Ranița lui cântărea probabil peste douăzeci de kilograme, iar parașuta, aproape cinci. Parașuta putea rămâne deocamdată, dar ranița trebuia să i-o dea jos. După ce se chinui câteva clipe fără niciun rezultat, reuși în cele din urmă să-i desprindă curelușele de la raniță și o trase de sub el, lăsându-l să cadă la loc în zăpadă, cu un zgomot înfundat.

Lăsă ranița deoparte și privi spre cer. Ninsorea se întetise. N-aveau mult timp la dispoziție. Îi luă din nou pulsul. Încă se simțea, dar cât timp avea să mai reziste? Mănată de un imbold, își vârî mâna în buzunarul lui. Îi scoase de-acolo documentele de identitate. Îl chema Werner Graf. Era originar din Berlin. Iar în portofel avea poza unei femei, probabil soția lui, fotografiată alături de două fete zâmbitoare, una de vreo trei, iar cealaltă de aproximativ cinci ani. Bărbatul avea douăzeci și nouă de ani – cu trei ani mai mare decât ea. Respirând adânc, rămase cu privirea ațintită asupra lui Werner Graf. Pregătirea și munca ei avuseseră ca scop să ajute oamenii. În asta se regăsise – și se putea regăsi din nou, fie și numai pentru câteva ore. Îi puse actele la loc în buzunar, apoi se duse din nou în spatele lui. Îl prinse de subsuori și se opinti cu toată puterea. Trunchiul lui se urni din loc, dar picioarele îi rămaseră prinse în zăpadă și bărbatul scoase un

icnet de durere când se desprinseră. Tot nu deschisese ochii. Îl lăsă jos din nou și îi dădu roată, ca să se uite la picioarele lui. Avea pantalonii sfâșiați, iar femeia aproape că se feri când simți oasele rupte care-i împungeau pielea. Amândouă picioarele erau fracturate mai jos de genunchi. Poate că-și fracturase și fibula, dar tibia era cu siguranță ruptă. Aveau să se vindece în timp, dacă erau tratate cum se cuvine, dar îi va fi imposibil să meargă deocamdată.

Poate c-ar fi mai bine să-l lase să adoarmă ușurel și să se stingă aici, în zăpadă. Se întoarse la locul unde lăsase ranița și o desfăcu, descoperind mai multe rânduri de haine și alte documente, pe care le puse deoparte. La fund găsi chibrituri, mâncare, apă, un sac de dormit și două pistoale. Se întrebă de ce naiba ar avea un pilot din Luftwaffe așa ceva asupra lui. Două pistoale? Poate că ideea era să fie parașutat în spațele liniilor inamice, în Italia, dar asta era la sute de kilometri depărtare. N-avea prea mult timp. Dacă irosea vremea cu întrebări, Werner Graf risca să moară. Se gândi la soția și la fiicele lui, care n-aveau nicio vină pentru orice crime va fi comis el în numele Reichului.

Ea una n-avea prea multe asupra ei – numai pistolul încărcat. Își imaginase că doar de atât va avea nevoie în seara asta.

Îi veniră în minte amintiri ale iernilor pline de zăpadă din tinerețea ei, toate momentele în care trecuse pe acest câmp. Liziera căreia îi dăduse roată se afla doar la câteva sute de metri depărtare, o distanță care făcuse diferența între viață și moarte pentru Werner Graf. Nu l-ar fi găsit în veci dacă ar fi aterizat acolo – chiar dacă ar fi supraviețuit impactului. Scoase sacul de dormit din raniță, îl desfăcu și-l întinse peste el, înainte de a se apleca în dreptul feței lui.

— Sper că meriți să fii salvat, îi șopti. O fac pentru soția și fiicele tale.

Câmpul pe care se aflau acum era situat pe un platou, de unde cobora un deal împădurit, spre o vale. Coniferele erau încărcate de omăt, care cobora vreo trei metri în adâncime. Îi luă un minut sau două să ajungă până în dreptul copacilor. Se lăsă pe vine și săpă o vizuină în zăpadă. Nu se mai vedea tipenie de om. Acest adăpost săpat în zăpadă era singura lor șansă să supraviețuiască până a doua zi. Planul de a-și pune capăt vieții putea să aștepte până o salva pe-a lui.

Se întoarse să vadă ce face. Trăia încă. Simțea o flăcăruie licărind înăuntru ei, ca o lumânare întrezărită în depărtare, într-un tunel întunecat. Se întoarse la vizuină, fără să se gândească la cum avea să-l ducă până acolo, concentrându-se doar asupra efortului de a săpa, scoțând pumn după pumn de zăpadă. Încă douăzeci de minute, și groapa era îndeajuns de adâncă. Se strecură înăuntru, netezind pereții cu propriul corp. Ținându-și mâinile împreunate, făcu o spărtură în tavan, cu un băț lung adus de-afară.

Se întoarse la locul în care-l lăsase pe Werner, luă ranița și sacul de dormit și le cără până la adăpost. Era îndeajuns de lung încât să poată sta întins, cu destul spațiu să se poată ridica în capul oaselor. Va fi suficient. Se întoarse la el. Probabil că era trecut de miezul nopții. Sentimentul de relativă siguranță din zori părea acum foarte departe. Era imposibil să-l transporte mai departe de vizuină, până când nu trecea viscolul. Prinse parașuta de nailon, încă agățată în curelușe de umerii lui, și se opinti. O grimasă de durere schimonosi chipul bărbatului în timp ce-l târa pe zăpadă. Prinse din nou parașuta, trăgând cu toată puterea. Picioarele ei cedară, dar

Îl trăsesse aproape doi metri. Era cu puțință. Simți o scânteie de speranță, care-i stârni un val de adrenalină în tot corpul copleșit. Se mai opinti o dată, și încă o dată. Îi luă douăzeci de minute. Era learcă de transpirație pe sub haină și pe sub fularul gros, dar ajunseră până la marginea adăpostului săpat în zăpadă. Era prima dată, după o veșnicie, ar fi zis, când simțea ceva care să aducă a triumf. Poate că nu mai simțise așa ceva de când împrăștiaseră primele pliante cu Trandafirul Alb, de când îi copleșise pe toți emoția la gândul că apără o cauză dreaptă, de când promisiunea unui viitor mai bun pentru poporul german păruse o realitate, pentru prima dată în decurs de o generație.

Werner Graf tot nu-și venise în fire. N-avea să-l trezească nimic. Nu în cursul nopții. Țelul de a-l vedea deschizând din nou ochii era acela care-i dădea putere. Nu mai conta cine era, conta doar că era o ființă umană și că trăia încă. Își trase sufletul câteva clipe, apoi îi dădu drumul pe panta pe care o făcuse la intrarea în adăpost.

Bărbatul gemu din nou, iar oasele picioarelor lui scoaseră un trosnet îngrozitor în clipa în care îl împinse.

Zăpada se cernea încă din cerul întunecat și vuietul vântului părea urlatul unui lup hămesit. Adăpostul se lumina când aprinse un băț de chibrit luat din ranița căpitanului. Nu se uitase cu atenție la el mai devreme. Îl privise ca pe un corp rănit, nu ca pe un bărbat. Era chipeș, nebărbierit, cu părul șaten, tuns scurt. Stinse chibritul și întinse mâna, să strângă sacul de dormit în jurul lui. Se întinse lângă el, în așa fel încât îi putea auzi respirația superficială și bătăile inimii. Fiecare avea nevoie de căldura corpului celuilalt pentru a supraviețui nopții. Îl înconjură cu brațul. Nu mai atinsese astfel un

bărbat dinainte să moară Hans, de-acum zece luni. Epui-
zată, căzu într-un somn adânc.

Un țipăt o smulse din refugiul oferit de somn, tulburând-o. Îi
luă câteva clipe să-și dea seama unde se află și ce se întâm-
plă. Întunericul din vizuină îi amorți simțurile, până când
reuși să scruteze cu privirea deschizătura de deasupra ca-
petelor lor. Ieșise luna. Bărbatul își smuci capul într-o parte.
Era cald încă. Visa ceva. Se întinse din nou lângă el, lăsân-
du-și capul pe brațul lui. Tocmai închidea ochii, când bărba-
tul țipă din nou.

— Nu, vă rog, nu! Vă rog, încetați!

Îi îngheță sângele în vine. Îl auzise cât se poate de lim-
pede – vorbea în engleză.